

Maxillaria variabilis Batem, ex Ldl.

Vindplaats:

Het geslacht Maxillaria, met ongeveer 300 soorten, komt voor in vrijwel heel tropisch Amerika. De meeste soorten zijn te vinden in het Andesgebergte en in Brazilië. Ze groeien, op een paar uitzonderingen na epifytische.

Men zou een grove verdeling kunnen maken in 2 groepen nl.: een groep met opvallende pseudobulben en de groep waarbij zeer onopvallende- of geheel geen, pseudobulben aanwezig zijn. *M. variabilis* heeft een enorm verspreidingsgebied nl. Mexico, Midden-Amerika maar ook Colombia, Venezuela en de Guyana's.

foto: J. Lodewijk

Omschrijving:

De naam *variabilis* duidt waarschijnlijk op het feit dat deze soort in meerdere vormen voorkomt in de natuur.

Dit heeft zeker betrekking op de wortelstok, die bij de ene plant kort en gedrongen kan zijn terwijl een andere lange geledingen heeft. En sommige soorten hebben sterk de neiging omhoog te willen groeien.

tekening: J. Lodewijk

De pseudobulben zijn eenbladig, enigszins cilindrisch in doorsnee tot uitgesproken met 2 scherpe kanten, gerimpeld, dicht opeen groeiend en van 2-6 cm hoog.

De sterk kruipende wortelstok en de voet van de bulben zijn omgeven met vliezige bracteeën (schedeën). De 5-15 cm lange bladeren zijn kort gesteeld, leerachtig en stomp afgerond aan de top of enigszins tweelobbig.

De bloemetjes verschijnen telkens één op een steel, zoals dat bij alle Maxillaria's het geval is. Zij zijn ca. 2 cm in doorsnee en hebben ook de typische vorm die bij de meeste van dit soort planten hoort nl. driehoekig, doordat de 3 sepalen sterk ontwikkeld zijn en de sepalen plus de lip veel kleiner zijn en veel minder opvallen. De kleur kan bij deze soort sterk variëren: van wit of geel met donkerrode tekening of geheel donkerrood of donkerbruin. De bloeitijd is ook variabel; in de natuur kan deze soort in alle jaargetijden bloeien.

Cultuur:

Een plantje voor een gematigd klimaat op een halfbeschaduwde plaats.

De kweekwijze is eigenlijk afhankelijk van het type dat men heeft. In het ene geval is potcultuur het gemakkelijkst, terwijl het type met de strekvertakte wortelstok een varenblokje of zelfs een boomvaren 'paal' moet hebben. De dicksonia-palen zijn hiervoor geschikt.

Bij potcultuur gebruikt men uitsluitend osmunda of mexifern waarin de plant stevig moet worden opgepot. Het beste is een ondiepe pot of schaal of een gewone pot, die voor de helft gevuld is met scherven. Een feit is dat Maxillaria's een hekel hebben aan verzuurd en/of dichtgeslagen potmateriaal. Voordat men hierdoor schade aan de worteltjes zou oplopen dient het materiaal al ververst te zijn.

De meeste soorten van dit geslacht, ook deze, willen het hele jaar rond vochtig gehouden worden - 's winters iets minder en ook na een bloeiperiode enkele weken droog houden. De kunst is eigenlijk om bij somber weer (slechte verdamping) heel weinig te gieten en op hete zomerse dagen wat meer dan gewoonlijk.

Bemesting met de vloeibare meststoffen afgewisseld met zuiver regenwater in de groeitijd is vrijwel voor alle soorten goed. Er zijn vele soorten mest te krijgen, die met succes gebruikt worden. Welke men gaat gebruiken moet eigenlijk door ieder persoonlijk worden uitgevonden. Afwisseling van merk en ook afwisseling van organische mest met anorganische is altijd raadzaam.

Zij, die geen kas hebben zullen in huis of in een serre zeker voor deze Maxillaria een goed plekje kunnen vinden. Tussen andere planten in en ver van de C.V.
maart 1977